

UDK 159.961
La534

Saugoma LR intelektinės nuosavybės apsaugos įstatymų.
Draudžiama platinti knygą ar bet kurią jos dalį be raštiško leidėjo
sutikimo. Įstatymų pažeidimas bus persekiojamas teisine tvarka.

Iš rusų kalbos vertė *Palmira Martinkienė*
Redaktorė *Rasa Liutkuvienė*
Viršelio apipavidalinimas *Reda Juodėnė*
Maketuotoja *Reda Juodėnė*

Lazarev S. N.

La534 IŠGYVENIMO PATIRTIS. PIRMOJI DALIS – V.:
Baltosios gulbės, 2016 – 176 p.
(KARMOS DIAGNOSTIKA (ANTROJI SERIJA))

Saulės spinduliai apšviečia ant stalo priešais mane krūvelė-
mis gulinčius popieriaus lapus. Vienuose – spausdinti tekstai,
kiti rašyti ranka. Kiekviename iš jų telpa ištisi gyvenimai.

Ši knyga nėra medicinos vadovėlis

UDK 159.961
La534

ISBN 978-609-8047-38-7

© C. H. Лазарев
© Baltosios gulbės, 2016
© Palmira Martinkienė, 2015

Saulės spinduliai apšviečia ant stalo priešais mane krūvelė-
mis gulinčius popieriaus lapus. Vienuose – spausdinti tekstai,
kiti rašyti ranka. Kiekviename iš jų telpa ištisi gyvenimai.

Anksčiau šių laiškų ir užrašų turinys dažniausiai dvelkdavo
kančia, nusivylimu, nepakeliamais kentėjimais. Sugriauti, suluo-
šinti gyvenimai, vaikų ir artimųjų mirtys, neišgydomos ligos. Tai
buvo priešmirtiniai laišukai. Pagrindinis jų motyvas buvo tikėji-
mas stebuklu ir noras, kad pagaliau baigtųsi tos nesibaigiančios
nelaimės. Nesuvokimas to, kas vyksta, neteisingo likimo pojūtis,
visiškas pasimetimas po artimųjų išdavysčių ir pažeminimų – tai
buvo ne laišukai, o nepertraukiamas skausmas.

Praėjo ne vieneri metai ir laiškų turinys pasikeitė. Dabar be-
veik visuose juose dvelkia laime – pagaliau atrasta laime.

Toli gražu ne visi žmonės rašo apie tikėjimą ir meilę. Bet
tikėjimas ir meilė ima dominuoti kiekviename laiške. Tokių žo-
džių, kaip „nelaimė“, „katastrofa“, „išdavystė“, „neviltis“ beveik
nebėra. Liko kitokie: „kol kas nepavyksta“, „dar nesugebėjau“,
„mylimasis suklydo, pavedė“...

Kada žinai, kas tu esi, iš kur atėjai ir kur eini, tada baimė,
kančia ir nusivylimas pamažu dingsta. Gyvenimas tampa gražiu
žaidimu, o pagrindinis šio žaidimo prizas – meilė. Šiuo prizu
mes nuolat esame apdovanojami. Po to dėl savo naivumo bei ne-
sugebėjimo jo išlaikyti prizą prarandame, o dar vėliau, išgyvenę
išbandymus ir kančias, vėl jį įgyjame. Ir pamažėl mūsų siela nu-
stoja priklausyti nuo tų turtų, kuriems mes anksčiau vergavome.

Susimąstęs vartau užrašus. Esant galimybei, reikės pašalinti
savo vardą ir tėvavardį, panaikinti vardus ir pavardes, kad nebū-
tų priklausomybės nuo žmogaus asmenybės, sumažinti padėkos
ir pagyrų mano adresu žodžius, kad nebūtų per daug saldu. O
pačių tekstų geriau neliesti.

Pastaruoju metu atsiranda vis daugiau užrašų, kuriuose pa-
sakojama, kaip pasikeitė žmogaus charakteris, kaip dingo ligos.
Kartais atsitinka tikri stebuklai. Reikės palikti tik tuos laiškus,
kuriuose pasakojama apie nuoseklius pasikeitimus, apie savo

problemų įveikimą. Stebuklus geriau atidėti į šalį.

Pagrindinis stebuklas – tai charakterio ir pasaulėžiūros pasikeitimas. Jei užuot neapkentęs, sugebėjai pasigailėti skriaudiko, jei į artimą žmogų, kuris tave nenorom išveidė, žvelgi kilniaširdiškai, – tai ir yra tikrasis stebuklas. Jei dovanoti tapo maloniau nei gauti, – tai irgi stebuklas. Tam, kad visa tai taptų įmanoma, būtina susitvarkyti savo vidinį pasaulį. Tik tada, kai sielą užvaldo meilė, žmogus tampa laimingas. O kai siela sveika, tada atsiranda ateities pojūtis, susitvarko ir likimas, ir fizinė sveikata.

Prisimenu vieną neseną pokalbį su moterimi, su kuria bendravau telefonu. Tai buvo įprastas priėmimas, tiesa, per atstumą. Aš nematau tos moters, nežinau, kas ji yra. Bet šiuo atveju taip net geriau, nes lengviau galima pajusti esmę.

– Prašau, įvardinkite savo problemą, – kreipiuosi į ją.

– Mano vaikui diagnozavo protinį atsilikimą.

Akimirką aš suabejoju, ar verta žiūrėti vaiko lauką. Iš pradžių pasižiūrėkim, kas vyksta su motina.

Pasižiūrėjęs vidiniu žvilgsniu, aš matau apgailėtiną vaizdą: moters auroje – galima vaiko mirtis. Šis vaikas neturi ateities, nes jis gyvens, tik minimaliai veikiant jo sąmonei, kuri susijusi su ateitimi. Tai gali būti ir aklumas, kurtumas, protinis atsilikimas, cerebrinis paralyžius. Aišku viena – liga yra neišgydoma. Jei gydytojai įveiktų ligą, kuri iš esmės yra sielos išgelbėjimas, vaikas mirtų. Liga visada yra pasekmė. Kai nėra ateities, lieka du variantai – neišgydoma liga arba mirtis. Tiesa, egzistuoja ir trečiasis kelias, kuris iki šiol daugeliui buvo neįmanomas. Tai tikėjimas, meilė ir savanoriškas sielos išgelbėjimas. Tačiau prieš pradėdant gelbėti sielą, būtina išmokti jos nenužudyti. O šios moters sielos situacija katastrofiška. Kalbant žargonu, ją yra apėmusi dalinė visų 7 sielos sluoksnių griūtis. Meilei sunku išsilaikyti, kai yra tokia sielos būklė. Išgyventi pačiai moteriai energijos pakaks, o štai vaikui energijos nebeliko. Stebėtina, kad jis nenumirė, ir akivaizdu, kad jokia medicina jo neišgelbės. Tai visgi, kas gi dedasi moters sieloje?

Pradedu aiškinti:

– Bet kuri nuodėmė – tai nusikaltimas prieš meilę, tai vidinis Dievo atsisakymas. Iš pradžių mes atsisakome meilės ir taip prarandame asmeninį Dievo siekimą, nes pamirštame, kad tikroji laimė yra kur kas didesnis dalykas už tai, ką mes vadiname gyvenimiškais patogumais. Pirmasis meilės praradimas įvyksta visai nepastebimai. Pagrindiniu laimės pojūčiu mums tampa ne meilė, o energija. Pagrindiniu laimės šaltiniu tampa ne Dievas, o mus supantis pasaulis. Mes prarandame saiko jausmą ir nesišaliname gyvenimo malonumų. Mes ieškome vis įvairesnių ir naujesnių malonumų. Norų išsipildymas, malonumas, džiaugsmas, vartojimas – visa tai yra gerai, kol neužgožia meilės. Dažnai, norint išgelbėti meilę, tenka save apriboti, susilaikyti, kažko atsisakyti. Bet tikėjimas ir meilė turi būti pirmoje vietoje. Jei mes imame garbinti įvairius stabus, jei mes didžiausia laime laikome mylimą žmogų, šeimą, darbą, pasitenkinimus ir malonumus, mes sugriauname vienybę su Kūrėju, tada meilė nepastebimai dingsta iš mūsų sielos.

Nesaikingumui iš paskos seka prierašumas, po to – ir nusikaltimas prieš save patį, prieš savo sielą. Moteris gali lengvai pasidaryti abortą, dėl staiga kilusio geidulingumo atsisakyti mylimojo, susižavėti seksu ir alkoholiu, kas ypač kenksminga prieš pastojant bei nėštumo metu. Moteris nebegali iškęsti sielos skausmo, o atsakydama į tai, ji ima nekęsti, ima niekinti skriaudėją, nebenori gyventi. Noras neturėti vaikų, mintys apie abortą – tai ta pati žmogžudystė, tik jausmų lygiu. Ir jei pirmas nėštumas baigėsi abortu, moteris visų po to sekančių nėštumų metu pasąmonėje automatiškai kaskart nužudo vaiką.

Kai širdyje nelieta meilės, moteris nustoja jausti esant Dievo valią visame kame. Ir tada nemalonumai ir pažeminimai, kurie turėtų padėti išvalyti sielą, duoda atvirkštinį rezultatą – nenorą gyventi, nusivylimą, neapykantą supančiam pasauliui. Mums atrodo, kad mūsų jausmai yra tik iliuzija, bet jie yra tokie pat realūs, kaip ir mūsų veiksmai. Mūsų elgesys tik sustiprina jausmus,

juos užfiksuoja, bet tai, kaip mes elgiamės, priklauso nuo mūsų pojūčių. Bet kurio išorinio nusikaltimo priežastis yra vidinis nusikaltimas.

Padarau pauzę, maštydamas, ar verta gilintis į detales. Tiesą sakant, aš dar ir pats daug ko šioje srityje, kuri susijusi su tokia šventa sąvoka, kaip mūsų siela, nesuprantu. Lįsti į ją diagnozuojant nesinori, todėl apsiribojau klausimu:

– Ar Jums gyvenime buvo kas nors nutikę iš to, ką aš čia išvardinau?

– Beveik viskas, – lėtai atsako moteris.

– Jums teks daug dirbti, – sakau aš. – Svarbiausia, nekelkite sau tikslo išgydyti vaiką nuo ligos, kadangi pasaulyje tai atrodys kaip ateities garbinimas, ir tada Jūsų pastangos bus bevaisės. Jei maldos tikslas Jums yra išgyjimas, tai jau tam tikra magija.

Svarbiausias tikslas – pažadinti vaiko sieloje meilę bei vienybės su Dievu jausmą. Jei atgims siela, vaikas išgis. Dar kartą noriu pabrėžti: laimė ir sveikata – tai šalutiniai produktai. Svarbiausia laimė – tai susijungimas su Dievu. Svarbiausia sveikata – tai sielos sveikata. Štai to ir siekite. Kuriam laikui pamirškite apie savo sūnaus ligą, galvokite apie savo sielą ir apie tai, kaip jai padėti.

Aš atsiribojau nuo prisiminimų. Jei dangus būtų aptrauktas debesimis, jei lytų lietus ar snigtų – tada būtų gerai. Dabar danguje – nė debesėlio. Jis gilus, žydras ir nurimęs. Ir tai gerai. Ką gi, laikas skaityti užrašus.

* * *

Brangusis Sergejau Nikolajevičiau!

Nusprendžiau parašyti Jums laišką ir padėkoti už Jūsų darbus. Aš jau 12 metų studijuojau Jūsų knygas ir 3 metus klausausi diskų. Iš lėto pradėdau patirti Meilę, Tikėjimą ir dialektinį mąstymą.

Kuo aš buvau iki Jūsų? Atsilikęs pagonis su pusiau paralyžuotu mąstymu, nemokantis mylėti bei blogai vertinantis žmones. Kai pirmą kartą į rankas paėmiau Jūsų knygą ir pradėjau skaityti, buvo toks pojūtis, tarsi man kas per galvą būtų trenkęs su kuolu. Man Jūs atvėrėte didžiulį neištirtą pasaulį, nuo kurio,

pasirodo, 99,9 proc. priklauso tai, kas atsitiks su manimi. Jūsų tyrinėjimai neįkainojami, kad ir ką bekalbėtų kvailiai ir pavyduoliai. Apie mokslą, psichologiją ir mediciną apskritai tyliai: tai, apie ką jie kalba, išvis yra nesąmonė.

Džiaugiuosi, kad likimas Jus mušė, o Jūs tik meldėtės ir mąstėte: „Kodėl?“, neatsakydami agresija ar liūdesiu. Jūs labai palengvinote gyvenimą mums, Jūsų pasekėjams. Jūsų knygas skaityti lengva, jautiesi, tarsi sklęstum vandens paviršiumi valtele. Tose vietose, kur ateistui ar pagoniui prasideda košmaras, – Jums tai viso labo lengvas pasivaikščiojimas. Aš nusišypsosiu, atliksiu atgailą ir eisiu toliau. Jūs mano gyvenimą padarėte panašų į saldų meduolį.

Aš paprastai įsijungiu DVD su Jūsų įrašais ir, jų klausydamasis, meldžiuosi. Kartais man ima atrodyti, kad tampu nuo jų priklausomas. Iš esmės Jūsų sistema tapo mano akimis bei veikimu pagal principą: trumpą ištempstime, ilgą nukirpsime, storą suplosime, jei jie netelpa į sistemą.

Dar kartą dėkui už Jūsų neįkainojamą veiklą. Linkiu Jums kūrybinės sėkmės bei visuotinio pripažinimo.

Su nuoširdžia pagarba...

Aš irgi kadaise buvau atsilikęs pagonis, nejaučiantis meilės, apimtas didžiulės puikybės bei su nesibaigiančiu sielos skausmu. Tačiau nuo vaikystės jutau stiprų, užsispyrusį troškimą pažinti pasaulį. Tikėjau, kad tai įmanoma, ir niekada to siekio neatsisakiau.

Augdami vaikai paprastai susimąsto apie gyvenimo prasmę. Ir kas per daiktas yra ta gyvenimo prasmė? Tai pagrindinė kryptis, kuria reikia judėti. Tai pagrindinis noras, kuriam paklūsta visi kiti. Man nesinorėjo būti norų bei tikslų išsipildymo „šia minutę“ vergu. Gyvenimo tikslo paieškos dar labiau sustiprino mano norą pažinti pasaulį.

Paprastai gyvenimo prasmės paieškos baigiasi apie 20-uosius metus. Net ir neradęs tos prasmės, žmogus išsirenka daugmaž sau priimtina tikslą ir pradeda jo siekti. Dažniausiai tai būna garbė, materialinė gerovė, pinigai.

Mano gyvenimo prasmės paieškos tęsėsi ir man esant 20-ties, ir 30-ties, ir 40-ties metų. Kai jau po 30-ties aš sakydavau, jog bandau suprasti, kur slypi gyvenimo prasmė, į mane žiūrėdavo pašaipiai. Dar po kurio laiko į mane ėmė žiūrėti su užuojauta. Tačiau aš neatsisakiau savo ieškojimo. Ir, ko gero, būčiau ieškojęs visą gyvenimą.

Kai man buvo apie 40 metų, pradėjau užsiiminėti profesionaliu gydymu ir pastebėjau, kad, sutrikus visatos dėsniams, atsiranda ligos. Tai buvo išeitis ir naujas atskaitos taškas. Paaiškėjo, kad liga – tai iš aukščiau siunčiama pagalba, leidžianti sukurti kur kas teisingesnę pasaulio paveikslą. Per ligas ir nemalonumus mes pažįstame pasaulio dėsnius. O tikrasis pažinimas ateina per meilę.

Iš pradžių aš žmogų vertinau kaip mechanizmą, nuo kurio galima kažką atsukti arba prie kurio galima kažką prisukti. Vėliau supratau, kad žmoguje yra viskas viena – kūnas, siela, dvasia kartu sudaro bendrą visumą. Neįmanoma išgydyti kūno, jei serga siela. Gydyti žmogų yra beprasmiška – jam galima tik padėti išgyti. Vėliau supratau, kad svarbiausias vaistas, kuris gydo visas ligas, yra meilė. Dar vėliau sužinojau, kad meilė gyvena sieloje, vadinasi, pirmiausia reikia rūpintis savo siela, tik po to – savo dvasia ir savo kūnu.

Aš supratau, kad jokia sistema negali būti išsami, tobula ir baigtinė. Bet kuri sistema susijusi su sąmone, kuri yra antrinė, lyginant su siela ir meile. Pagrindinė sistema – tai visata, sukurta Dievo, ir esanti Jo dalimi. Ir pagrindinė šios sistemos funkcija yra meilė. Mano noras pažinti pasaulį, mano gyvenimo prasmės ieškojimais, mano bandymais nugalėti ligas – visa tai galų gale susijungė į vieningą to suvokimą.

* * *

Man labai norėtuši iš Jūsų gauti atsakymą į klausimą: „Ką tai reiškia?“

Trumpai papasakosiu savo istoriją. Nuotykiškai prasidėjo prieš 10 metų. Mano gyvenimiškoji orientacija buvo ne visai tokia ir mane nusprendė „pakoreguoti“ – nustatė diabetą. Pradėjau

skaityti Jūsų knygas, patekau pas Jus į priėmimą, pradėjau dirbti su savimi. Diabetas pasitraukė, aš ištekėjau (iki tol mes su vyru susitikinėjome 7 metus). Paskui aš padėjau į šoną Jūsų knygas, nustojau dirbti su savimi, pasinėriau į žmoniškuosius rūpesčius, ir netrukus diabetas atsinaujino.

Toliau – dar gražiau: atsirado nuolatinis nepasitenkinimas vyru, krūva pretenzijų, įvyko avarija, dvi savaites išbuvau komos būsenos, gydytojai nežinojo, ar išgyvensiu, po to sekė ilga reabilitacija. Į reabilitaciją išvykau į kaimą su mama ir ten užsibuvau, t.y. išbūdavau ten ir pusmetį, ir net ilgiau. Ten mažai žmonių, nėra nei televizoriaus, nei radijo, nei kompiuterio ir net vandens – jokios civilizacijos, todėl grįžimas į Maskvą man buvo stiprus stresas. Mano mokytoju tapo miškas, kuriame nebuvo žmoniškųjų emocijų, ir ten man buvo jauku. Mano rankos nuolat buvo užimtos kažkokiais darbais ir pamažu vėl grįžau prie Jūsų knygų. Neilgai trukus tapau nėščia, pagimdžiau sūnų.

Viskas buvo gerai. Po 2,5 metų vėl ėmiau lauktis, ir tada prasidėjo vyro nuotykių. Iš pradžių pasikeitė jo charakteris, po to atsirado akmenys tulžies pūslėje, operacija, pankreatitas, gydymas, problemos su žarnynu.

Man gimė antras sūnus, viskas buvo gerai, tačiau vyrą persekiojusios nelaimės nesitraukė. Jis išvažiavo į kaimą – jokios civilizacijos, jokių patogumų, mažai žmonių, viskas lyg ir susitvarkė. Bet jis išėjo iš darbo, labai sulyso. Grįžo – ir vėl prasidėjo skausmai. Labai prašau, pasakykit, ką tai reiškia?

Mūsų fizinis kūnas yra susijusi energija. Mūsų sąmonė – irgi energija, neturinti tvirtos struktūros. Mūsų jausmai – taip pat energija. Daug kas priklauso nuo to, kokia kryptimi ir kokių būdu energija realizuojama.

Pirmasis iš dešimties Dievo įsakymų nurodo esant tik vieną Kūrėją. Tai reiškia, kad visata yra viena ir sekimas Kūrėju neturi būti chaotiškas. Ląstelė savo pagrindinę energiją turi skirti visam organizmui, didindama jungtį su juo, kitu atveju, įvyks skilimas.

Antrasis Dievo įsakymas sako: „Neturėk kitų stabų“.¹ Tai reiškia, kad pagrindinė mūsų energija turi būti nukreipta į Dievą, o ne į garbinimo objektą – ar tai būtų mylimas žmogus, ar koks stabas, simbolizuojantis pinigų, gerovę, seksualumą ir kt. Garbindami kažką kita, mes užmirštame Dievą, todėl mūsų energija, kuri turi tekėti pagrindinio tikslo link, susimaišo su antraeilium tikslu ir pradeda ardyti visatą. Tai veda prie nuolatinio paties žmogaus ir jo palikuonių griūties.

Trečiasis Dievo įsakymas sako, kad negalima Dievo prisiminti retkarčiais, tarp reikalų.

Tarp kitko, teko girdėti, kad vienas iš Dievo vardų skamba kaip „Eloimas“. „El“ verčiamas kaip „vieningas“, „vienis“. Junginys „oim“ greičiausiai yra likęs iš senovės indų žodžio „Om“, kuris reiškia „Absoliutas“. Tokiu būdu žodis „Eloimas“, jį išvertus pagal prasmę, turėtų skambėti maždaug taip: „Visa, kas gali egzistuoti: tai Kūrėjas, be kurio nieko nėra, jis yra Vienis“. Vadinasi, mes esame Jo dalis, mes tiesiogiai susiję su Juo. Jei lastelė nepagarbiai elgiasi su organizmu, ji tampa vėžine. Nepagarbus, niekingas elgesys – tai prioritetų sukeitimas vietomis.

Jei aš gerbiu tėvus, vadinasi, juos pašamonėje statau į pirmą vietą, o save – į antrą. Savęs, kaip antrojo, lyginant su tėvais, pojūtis, leidžia pajusti savo antraeiliskumą ir Dievo atžvilgiu, savo sielos, dvasios ir kūno antraeiliskumą, lyginant su meile. O jei aš negerbiu tėvų, vadinasi, save statau į pirmą vietą, o juos – į antrą. Po to aš pradėdau sirgti ir mirti, nesuprasdama, kad mano siela praranda vienybę su Kūrėju, nepastebėdama, kad mano kūnas, dvasia ir siela iškeliami į pirmą vietą, o meilė lieka antroje vietoje.

Kalbėti apie Kūrėją tuščiai, t.y. nepagarbiai, su ironija – reiškia Jo negerbti. Tokiu atveju žmogus pašamonės lygiu save iškelia į pirmą vietą. Tačiau būtent meilė maitina sielą, kūną ir dvasią, o meilė ateina tik tada, kai ji mums tampa svarbiausia vertybe. O kai mes nuo meilės nosisukame ir mums svarbiau-

siais dalykais tampa mūsų žmoniškieji poreikiai, prasideda lėta mirtis. Beje, pirmieji ima silpti, po to ir miršta, tampa neįgaliais, mūsų būsimi palikuonys. Kartais, siekdami juos išgelbėti, pradėdame sirgti bei mirti mes patys.

Nepagarbus požiūris į Dievą priveda prie to, kad energija nebeteka pagrindinio tikslo link. Kai tik energija apsisuka ir ima tekėti pirmiausia link antraeilium objektų, įsijungia visatos vieningumo griovimo mechanizmas, kuris greitai pakeičiamas žmogaus savaiminiu susinaikinimu.

Ketvirtasis Dievo įsakymas sako, kad vieną dieną per savaitę reikia visko atsisakyti ir atsiduoti tik Dievui. Esmė ta, kad nuolatinis užimtumas, darbai vis labiau pririša mus prie žmoniškųjų vertybių. Prieraišumas sukuria priklausomybę ir agresiją, o vidinė agresija traukia paskui save nemalonumus ir ligas.

Kaip tai atsitinka? Vienas žmogus gali įtemptai dirbti ir tu pat metu būti linksmas ir sveikas, o kitas, kuris nėra labai apkrautas darbu, nelabai išgyvena, išišėdina, nervinasi, gali rimtai susirgti. Atsakymas slypi pašamonės ypatybėse. Mūsų sąmonė egzistuoja atskirai nuo visatos energijos. Todėl jei mes savo sąmonėje garbiname artimą žmogų arba darbą, tai visatai nekelia pavojaus. Mūsų kūnas ir sąmonė neturi visatos mastelių, o štai siela turi, todėl kai kažko garbinimas prasiskverbia giliai į širdį, t.y. į pašamonę, kuri yra pagrindinė mūsų sielos sudedamoji dalis, tada visata reaguoja bematant.

Paklauskim savęs: kuriais atvejais mūsų žodžiai, mintys ir jausmai, susiję su mūsų elgesiu, patenka į pašamonę? Pagrindinės taisyklės labai paprastos: į pašamonę lengvai prasiskverbia visa, kas susiję su teigiamomis emocijomis; tai, kas 100 procentų yra aišku, t.y. kas nesukelia jokių abejonių; tai, kas nuolat kartojasi ir kas susiję su didelio energijos kiekio išmetimu.

Jei jūs dirbsite septynias dienas per savaitę, jūs užmiršite Dievą, kadangi darbo garbinimas, materialinė gerovė taps nepertaukiamu procesu. Bet kuri žmogaus atliekama funkcija veikia sinusoidės principu, ir tik Dieviškumas gali būti nuolatinis

¹ Pagal Senojo testamento Išėjimo knygą - vert. pastaba

ir nepertraukiamas reiškinys. Periodiškas žmoniškųjų poreikių, santykių su artimaisiais, visų savo svarbių reikalų ir malonumų atsisakymas leidžia atkurti prarandamą vienybę su Kūrėju, teisingai susidėlioti prioritetus, energiją nukreipti svarbiausiam tikslui. Jei ketvirtąjį Dievo įsakymą² aiškintume pažodžiui, tai šeštadienį tiesiog reikia nustoti dirbti. O iš tikrųjų šeštadienio prasmė yra ta, kad žmogus reguliariai turi atsisakyti viso to, kam jis laikinai ir dėl būtinybės paklūsta.

Dar vienas svarbus momentas: į pašamonę patenka tai, ką mes vertiname palankiai ir pagarbiai. Tėvų frazės ir patarimai, išgirsti vaikystėje, gali užsifikuoti ir tapti viso gyvenimo veiklos pagrindu. Pagarbus požiūris į Dievą leidžia mums lengviau ir greičiau atkurti prarastą vienybę su Juo.

Kai žmogus išvyksta į kaimą, įvyksta staigūs jo energetikos pokyčiai. Gyvenimas dideliame mieste nejučia išsunkia sielą. Kad išgyventume dideliame mieste, mes įprantame išnaudoti didžiulius visų lygių – fizinės, dvasinės ir sielos – energijos kiekius. Kaskart kyla nejučia pagunda tos energijos išnaudoti daugiau, nei reikia, ir nukreipti ją ne ten, kur reikia. Todėl ištvirkimas, moralinis pakrikimas ir tikėjimo Dievu praradimas visada kur kas stipriau pasireiškia dideliuose miestuose: užtenka prisiminti Senovės Romą. Būdami gamtoje, apriboję fizinį ir dvasinį komfortą, mes padedame savo sielai atgimti. Atlaisvinama daug energijos, kuri, ją tinkamai nukreipus, t.y. atsižadėjus, meldžiantis, atkuria mūsų vientisumą. Todėl žmonės taip traukia į gamtą, todėl daugelis stengiasi turėti kad ir mažytį vasarnamį, kur jie darže gali triūsti nuo ryto iki vakaro. Ir kuo jie daugiau atiduoda fizinės energijos, kuo mažiau galvoje lieka minčių, tuo ramesnė ir džiugesnė yra jų siela.

Diabetas – tai padidinto prieraišumo, meilės, virtusios į aistrą, pavydą, nepasitenkinimą ir smerkimą, rezultatas. Sveikatos ir likimo problemos, neleidžiančios mums garbinti kūno, sielos

² Čia ir toliau knygoje Dievo įsakymai - Pagal Senojo Testamento Išėjimo knygą - vert. pastaba

ir dvasios, išvalo mūsų energiją, širdį pripildo meilės ir leidžia pagimdyti sveikus vaikus. Tačiau vaikų gimimo negalima laikyti užmokesčiu už teisingai atliktą darbą, kadangi tai tik avansas. Kad vaikas išgyventų ir būtų sveikas bei laimingas, tėvai turi jam skirti meilę ir jį išmokyti mylėti. Jei tam mes nepasiruošę, tada lieka du variantai: arba vaikas serga ir miršta, arba mes per jo ligas turime susitvarkyti savo sielą.

Akmenys tulžies pūslėje – tai ateities, sąmonės ir dvasios pažeminimas. Pankreatitas³ – tai norų, prieraišumo, pavydo pažeminimas. Problemos su žarnynu padeda išvalyti sielą. Iš pradžių likimas gydo vyrą nuo puikybės ir pavydo. Puikybė gydoma kepenų problemomis, pavydas – tulžies pūslės problemomis.

Dar keli žodžiai apie žarnyną. Kaip jis gali būti susijęs su siela? Atsakymas paprastas ir aiškus. Siela atsirado pirma, t.y. ji yra senesnė, lyginant su sąmone ir kūnu. O kūno lygmeniu pats seniausias organas yra žarnynas. Todėl pirmiausia mes maštome ir jaučiame žarnynu, tik po to – smegenimis, be to, žarnynas reaguoja į būsimus įvykius, apie kuriuos mūsų smegenys net neįtaria. Štai iš kur kilo posakis „vidumi jaučia“.⁴ Pagrindinė informacija iš ateities pirmiausia yra apdorojama žarnyne, po to – kepenyse, po to – galvos smegenyse. Jau dabar mokslininkai priėjo prie išvados, kad 80 proc. organizmo imuninės sistemos yra susiję su žarnynu. Anksčiau ar vėliau jie privalės sujungti tarpusavyje tokias sąvokas, kaip imunitetas ir vidinė žmogaus energetika. Kadangi pagrindinė energija yra sieloje, kaip, beje, ir visa informacija apie visatą, tai imuniteto sąvoka pirmiausia yra susijusi su siela ir žarnynu.

Agresyvūs jausmai ardo sielą ir mažina imunitetą, taigi ligos, kurios užpuls jūsų vyrą – tai iš tiesų yra pagalba iš aukščiau, kuri gelbsti sūnus. Kūno, sielos ir dvasios pažeminimas, jų dalinė griūtis verčia mus griebtis to, kas yra amžina, ir pamažu į pirmą vietą pašamonėje sugrįžta meilė.

³ Kasos uždegimas - vert. pastaba

⁴ Rusiškai - *nutrom čujet* - vert. pastaba